

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Morten Lange* til justitsministeren:

„Idet det er fastlagt, at politiets efterretningstjeneste kun kan foretage telefonaflytning efter dommerkendelse, anmodes ministeren om at give oplysning om antallet af sådanne dommerkendelser i 1967, om gyldighedsperioden for en kendelse og om antallet af straffesager, hvori materiale fra sådanne aflytninger indgår.“

Morten Lange: Min natur tilsvarende er det et venligt spørgsmål. Det er stillet ud fra den betragtning, at der her i landet er en ganske vidt udbredt opfattelse af, at telefoner aflyttes af politiet, og at denne aflytning træffer en mængde mennesker. Hvis man skulle lave statistik over, hvor mange mennesker der tror deres telefoner bliver aflyttet, ville man komme til ret bombastiske tal.

Jeg ved, det er et ømtåligt område at stille konkrete spørgsmål om, men jeg synes, det kunne være af værdi at få oplyst fra ministeren, sådan i grove træk, hvor stort et tal det må anses at dreje sig om, hvor mange af den slags dommerkendelser der findes. Jeg vil også gerne have at vide, hvor lang tid en sådan kendelse varer, om det er for livstid, eller det er med en bestemt frist, og endelig kunne det til bedømmelse af, hvorvidt den praksis, politiet anvender, er rimelig, være berettiget at spørge om, i hvor vid udstrækning der på grundlag af aflytningskendelser faktisk bliver rejst sager. Det er jo bekendt, at for at få en sådan aflytningskendelse skal der foreligge en begrundet mistanke om et temmelig alvorligt retsbrud, og derfor ville det være af interesse til bedømmelsen af, om disse kendelser var afsagt på rimeligt grundlag, om det kunne oplyses, i hvor mange af den slags sager oplysninger fra aflytning indgik; så fik vi et nogenlunde rimeligt indtryk af, hvorvidt der forfølges en praksis, som svarer til den herskende lov.

Jeg skal blot for god ordens skyld lægge til, at selv om jeg får oplysning om, at tallet, som jeg forventer det, ikke er astronomisk, så er jeg også, hvad den gruppe angår,

ikke spor interesseret i, at denne praksis fortsættes.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg har allerede tidligere haft lejlighed til her i tinget at besvare spørgsmål om telefonaflytning. Således stillede hr. Aksel Larsen mig spørgsmål herom under åbningsdebatten i oktober.

Når nu hr. Morten Lange på ny rejser spørgsmålet, finder jeg det rimeligt over for det høje ting at redegøre lidt nærmere for de retsregler, der gælder om telefonaflytning, og for den fremgangsmåde, der anvendes i disse sager.

Reglerne om telefonaflytning findes i retsplejelovens § 750 a. Det hedder heri, at det ved rettens kendelse kan bestemmes, at der af vedkommende telefonadministration skal gives politiet adgang til aflytning af telefonsamtaler til og fra bestemte telefoner inden for et nærmere angivet tidsrum, når der er påviselig grund til at antage, at der over dem gives meddelelse fra eller til nogen, der mistænkes for en række nærmere angivne alvorlige forbrydelser, såvel almindelige borgerlige forbrydelser som forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed, og det må antages, at aflytning vil være af væsentlig betydning for forbrydelsens opklaring.

Såfremt der er øjensynlig fare for, at øjemedet ville forspildes, dersom retskendelse skulle afventes, kan politiet foretage aflytning uden forudgående retskendelse, men dette kan kun ske i tilfælde af særligt alvorlige forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed, eller hvor menneskers liv eller velfærd eller betydelige samfundsværdier er i fare, og der skal da samtidig med aflytningens begyndelse gives meddelelse herom til retten, der afgør, om aflytningen kan godkendes, og eventuelt fastsætter tidsrummet herfor.

Af reglerne fremgår således, at telefonaflytning kun kan iværksættes, når der består mistanke om særdeles alvorlige forbrydelser og det må antages, at aflytningen vil være af væsentlig betydning for deres opklaring. Det er retten og ikke politiet, der afgør, om betingelserne i hvert enkelt tilfælde er opfyldt, og som fastsætter længden af det tidsrum, i hvilket aflytning kan ske. Politiet kan altså ingen sinde uden